

SANG VESSADA

ÅSA LARSSON
SANG VESSADA

Traducció de Núria Vives Colom

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL SUEC: *DET BLOD SOM SPILLTS*

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2010

© ÅSA LARSSON, 2004

PUBLICAT ORIGINALMENT PER ALBERT BONNIERS FÓRLAG, ESTOCOLM, SUÈCIA.

PUBLICAT EN CATALÀ PER ACORD AMB BONNIER GROUP AGENCY, ESTOCOLM, SUÈCIA.

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA VIVES COLOM, 2010

© COLUMNNA EDICIONS, S.A.

CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1120-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 45.624-2009

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER MALLORCA, 374 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIBERDUPLEX, S.L.

www.columnnaedicions.cat

AQUESTA NOVEL·LA ÉS UNA OBRA DE FICCIÓ.

ELS NOMS I ELS PERSONATGES SÓN FRUIT DE LA IMAGINACIÓ DE L'AUTOR,

I QUAalsevol SEMBLANÇA AMB PERSONES REALS,

VIVES O MORTES, ÉS MERA COINCIDÈNCIA.

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.

Tots els drets reservats.

Ell sortirà del lloc on resideix
per castigar els crims dels habitants de la terra.
La terra no encobrirà la sang vessada
ni amagarà mai més cap víctima.

ISAÏES 26:21

El vostre pacte amb la mort serà abolit,
l'aliança amb el país dels morts no es mantindrà.
Quan passarà la riuada us deixarà assolats.
Cada cop que passi, se us emportarà;
anirà passant cada matí, passarà de nit i de dia.
Quin esglai quan entendreu això que us dic!

ISAÏES 28:18-19

Divendres, 21 de juny

Estic en posició horitzontal, de costat, al sofà de la cuina. És impossible dormir. En aquesta època de l'any, a ple estiu, les nits són tan clares que no et deixen descansar. El rellotge que hi ha penjat a la paret aviat tocarà la una. El tic-tac del pèndol és més estrepitós pel silenci i fa miques qualsevol frase, qualsevol intent de pensament racional. Al damunt de la taula, la carta d'aquella dona.

«Para de donar-hi voltes», em dic. «Intenta dormir».

Començo a pensar en la *Traja*, una gossa malparida que teníem quan era un infant. No s'estava mai quieta, i no parava d'anar amunt i avall de la cuina com una ànima en pena i clavant les ungles per tot el terra. Durant els primers mesos la vam tenir dins d'una cistella a dins de casa per obligar-la a calmar-se. A la casa només se sentia «seu», «quieta» i «jeu».

I ara és exactament el mateix. Tinc una gossa dins meu que vol sortir cada vegada que el rellotge fa tic-tac i cada vegada que respiro. Però no és la *Traja* l'animal que tinc a dins a punt de sortir. La *Traja* només volia jugar, moure's amunt

i avall. Aquesta gossa em gira la cara quan intento mirar-la. Té el diable a dins.

Intentaré dormir. Algú m'hauria de tancar amb clau. Hauria de tenir una gàbia a la cuina.

M'aixeco i miro per la finestra. És un quart de dues i hi ha la mateixa claror que si fos de dia. Les llargues ombres dels vells pins s'estenen des de l'altra punta del jardí per damunt de la casa. Semblen braços. Mans que sorgeixen de les tombes per venir-me a buscar. La carta segueix allà, al damunt de la taula de la cuina.

Sóc al celler. Són dos quarts i cinc de dues. La gossa que no és la *Traja* s'ha alçat i corre d'un costat a l'altre del meu cap. Intento aturar-la. No vull seguir-la cap a aquest terreny desconegut. Tinc la ment en blanc. La meva mà agafa coses de la paret. Diferents objectes. Per què els vull? La maça. La palanca. La cadena. El martell.

Les meves mans ho col·loquen tot al portaequipatges del cotxe. És com un trencaclosques. No entenc què se suposa que estic fent. Entro al cotxe i espero. Penso en la dona i la carta. És culpa seva. Ella m'ha fet perdre el cap.

Condueixo el cotxe. Hi ha un rellotge al quadre de comandaments, amb unes línies rectes que no signifiquen res. La carretera m'està fent perdre el temps. Agafo el volant amb tanta força que els dits em fan mal. Si ara em matés haurien d'arrencar el volant del cotxe i enterrar-me amb ell. Però no em mataré.

M'aturo a un centenar de metres de la vora del riu, on ella té la llanxa. Camino fins al riu. Està transparent i tranquil, esperant. Se sent el suau xipolleig de l'aigua sota la llanxa. El sol es reflecteix a l'aigua, arrissada pels salts d'un salmó que intenta caçar una mosca. Els mosquits m'envolten. Sento el brunzit constant mentre se m'enganxen al clatell i em xuclen la sang. Però ni me n'adono. Un soroll em fa fer mitja volta. És ella, i no és ni a deu metres de mi.

Obre la boca per formar paraules. Però no sento res. Tinc les orelles tapades. Acluca els ulls. Faig dues passes endavant. Encara no sé què vull. He traspasat el límit de la raó i el sentit.

Veu la palanca que duc a la mà. Se li paralitza la cara. Obre els ulls. L'expressió és de sorpresa primer, i de por després.

Jo també veig la palanca. Tinc la mà blanca de tan fort com l'agafo. De sobte, la gossa torna a aparèixer. Enorme. Amb les potes al davant i el pèl eriçat des del coll fins a la cua. Les dents afilades. Se m'empassarà del tot. I després s'empassarà la dona.

Ja la tinc. Es mira la palanca com si estigués embruixada, de manera que el primer cop va directe a les temples. M'age-nollo al seu costat i apropo la galta a la seva boca. Noto un esbufec calent. Encara no l'he liquidada. La gossa surt com una boja, contra tot allò que se li posi al davant. Les ungles esgarrapen la terra. Embogeixo. Estic creuant la frontera cap al món de la bogeria.

I les passes són cada vegada més llargues.